

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
อาถรรพ์
นัทรานคร

3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วมหุเบหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหารัธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสร้งงานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

นานเท่านาน รพินทร์ ไพรวลย์ นั่งนิ่งขี้งอยู่เช่นนั้น เขาสูบบุหรี่จนหมดตัวแล้วติดกันลงไปในห้องไฟตรงหน้า ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า “แกซาย”

ในที่สุด เขาก็เอ่ยขึ้น หางเสียงผิดไปกว่าทุกครั้ง เสมือนเอ่ยเปรยขึ้นกับเพื่อนสนิท ไม่ใช่ใช้อย่างนายกับลูกหาบเหมือนเช่นที่เคย

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นของนายทหาร และควรจะเป็นของนายทหารตลอดไป”

แกซายโคลงศีรษะซ้ำ ๆ อีกครั้ง

“ตั้งแต่นายเคราเหลือง ด็อกเตอร์ฮอฟมันคนนั้นสิ้นไปแล้ว ผู้หญิงคนนั้นจะไม่ใช่สมบัติของใครเลย หล่อนเป็นของกลาง”

“ไม่รุนแรงหยาบคายไปหน่อยหรือ ที่แกพูดเช่นนี้”

“ผู้กองทราบดีว่า ผมไม่ได้เป็นคนหยาบคายเลย ตรงข้าม

ผมเป็นคนสุภาพมาก สุภาพเสียจนเจ้านายรัก และผู้กองหมั่นไล่
สิ่งที่ผมพูดนี้ พูดออกมาด้วยความรู้สึกอันแท้จริง หรือผู้กอง
เห็นว่าผมพูดผิด ผู้กองรู้อะไรอย่างไร ผมก็รู้อย่างนั้น เว้นเสียแต่
ว่าผู้กองจะเห็นว่าผมไม่อยู่ในฐานะที่ควรจะพูดเท่านั้น และ
ถ้าเป็นเช่นนั้น ผมก็จะหุบปากเสียเดี๋ยวนี้ ผมรักและนับถือผู้กอง
นี่คือสัจย์จริง”

จอมพรานยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“บนความซังซี้หน้าและเต็มไปด้วยความระแวงสงสัย
ฉันก็ยอมรับว่าฉันพอใจแกอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน แกซาย”

“ข้อนั้นผมตระหนักดี หากไม่ผู้กองคงไม่ช่วยชีวิตของผม
ไว้หลายต่อหลายครั้งหรอก...ผู้หญิงคนนั้น...”

แกซายหยุดวันระยะนิดหนึ่ง มียังคงง่วนอยู่กับการ
ตัดแต่งคันธนู ริมฝีปากรูปงามเต็มไปด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ
ตลอดเวลา เส้นผมหยักปอยหนึ่งห้อยย้อยลงมาเคลียอยู่เหนือ
คิ้วตกเป็นเส้นยาว ทำให้แลดูงามอ่อนซึ่งราวกับใบหน้าของ
ผู้หญิง แล้วกล่าวต่อไป

“ผมได้กล่าวแล้วว่า หล่อนวางตัวเป็นของกลาง ไม่ปรารถนาที่จะให้ใครมาเป็นเจ้าของหล่อนอย่างจริงจัง ซึ่งข้อนี้ ผู้กองก็คงทราบดีอยู่แล้ว ถ้าจะพูดไป หล่อนเป็นสัตว์โลก เพศหญิง ที่มีความสุจริตซื่อตรงต่ออารมณ์ของตนเองมากที่สุด ผมไม่เชื่อว่าหล่อนจะจริงจั่งกับผู้ชายคนใดทั้งสิ้น นอกจากพบ เพื่อที่จะผ่าน ก็ไม่น่าที่ผู้กองจะต้องกริ่งเกรงอะไรไป ผู้กองอาจ คิดถึงเรื่องการเสี่ยง แต่ผมก็อยากจะคิดว่าผู้กองจะตกอยู่ในฐานะเสี่ยงยิ่งขึ้น ถ้ายิ่งขึ้นปฏิบัติวางตนอยู่ในรูปเดิม”

“แกอาจรู้จักฉันน้อยไปหน่อยก็ได้”

“ถ้าไม่ถือว่าเป็นการบังอาจเกินไปนัก ผมอยากจะพูดว่า ผมรู้จักผู้กองดีที่สุด แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว”

“แกรู้ว่าฉันเป็นคนอย่างไร เกี่ยวกับเรื่องนี้?”

“ทางสรีระ ผู้กองก็เป็นผู้ชายแท้อย่างคนหนึ่งนั่นเอง แต่ หยิ่งทะนงในตัวเอง และตั้งอุดมคติไว้เลิศลอยเกินไป เจียมถ่อมตน และเต็มไปด้วยชั้นติดอกถิ้นเพื่อที่จะรักษา คุณธรรมของลูกผู้ชายไว้ ก็สิ่งนี้แหละที่ทำทนายหญิงให้อยากจะ ลองดี บางทีมันอาจจะมาจากอดีตที่เคยปวดร้าวซ้ำซาก โดยมี

ผู้หญิงเป็นต้นเหตุก็ได้”

“อ้อ! นี่แกเป็นนักจิตวิทยาด้วยรี?”

“ตาตุ หูฟัง สมองคิด แล้วคนเราก็อาจเป็นอะไรได้
ทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่ระดับของตาหูและสมองจะไปถึง”

“ให้ตายเถอะ เป็นนักปรัชญาอีกด้วยสิ! เราคลุกคลี
ร่วมเป็นร่วมตายกันมานาน แงซาย วันนี้ดูเหมือนจะเป็นวันแรก
ที่แกเผยความจริงใจบางส่วนให้ฉันเห็น ไม่ช้อนเร้นอำพราง
ตีหน้าเซ่อหลอกอยู่ ฉันพอใจจะได้ยินแกพูดแสดงคุณลักษณะ
อันแท้จริงของแกอย่างนี้ มากกว่าที่จะทำตัวเป็นไอ้คนป่า
คนดอยไร้การศึกษา แต่ในขณะที่เดียวกันก็แฝงเอาเล่ห์เหลี่ยม
เงื่อนงำของคนฉลาดไว้คอยเชือดเฉือน...เอาละ ไหนๆแกก็พูด
กับฉันด้วยลิ้นของคนที่เจริญแล้ว ฉันก็จะพูดกับแกอย่างเปิดอก
เหมือนกัน สำหรับผู้หญิงคนนั้น ที่แกพยายามจะหาทางยุยง
ส่งเสริมฉัน ฉันปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของแกไม่ได้!”

“ทำไม?”

“มันฝืนกับความรู้สึกของฉันเอง นั่นประการหนึ่ง แล้วอีก
ประการหนึ่ง ฉันไม่ต้องการจะทำลายน้ำใจของเพื่อน...

นายทหารปืนใหญ่คนนั้นเขารักหล่อน!”

“แต่หล่อนไม่ได้รักเขา หรือว่ารักใครเลย”

เสียงเนิบเนื่อยดังมาจากฝ่ายตรงข้าม

“ถึงเช่นนั้นก็ตาม ฉันก็ทำไม่ได้ เขาทั้งสองคนมีความผูกพันต่อกันอยู่แล้ว แต่ฉันจะไม่สกดขัดขวาง หรือว่าตำหนิแกเลย ถ้าหากว่าแกจะเป็นอีกสักคนหนึ่งที่ทำให้หล่อนเขาสงบได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...แกจะทำบุญคุณให้กับฉันมากทีเดียว หากช่วยให้หล่อนเลิกกวนฉันเสียได้”

แกชายชะงักนิดหนึ่ง เหลือบตามชลาลัยขึ้นมองดูเขาด้วยแววตาฉงน

“ผู้กอง...”

อุทานออกมาเบาๆแค่นั้น ก็หัวเราะ

“พูดอะไรอย่างนั้น?”

“ฉันพูดจริงๆเหมือนกัน ความจริงแสร้งหลอมากนะ แกชาย และฉันก็รู้...ว่าหล่อนเฟื่องแกตาเป็นมันมาตั้งแต่แรกเจอ

กันแล้ว และ...”

แผ่วเสียงลงเป็นกระซิบ จ้องตาเขม็ง

“โอกาสก็เป็นของแกล้งแล้วเมื่อเข้านี้ ทำไมแกล้งเมินเฉยเสีย”

“เมื่อเข้านี้?”

แกซายทวนคำ เสียงสูง ลืมตากว้าง พรานใหญ่แยกเขี้ยว ยิ้ม

“อย่าสงสัยเลย ฉันเห็นหมดแล้ว ตอนที่นายใหญ่ใช้ให้แกลงไปตามมาเรียที่ริมธารนั้น เห็นว่ามันเกิดอะไรขึ้นที่นั่น อย่างนี้กว่าแกลจะ ‘เหนือเมฆ’ ไปกว่าฉันได้ แกรู้เห็นอะไรฉัน ฉันก็รู้ พฤติการณ์ของแกเหมือนกันว่าจะไม่พูดแล้ว แต่เมื่อแกพูดขึ้นในเรื่องนี้ก่อน ฉันก็คิดว่าควรจะพูดกับแกเหมือนกัน”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงเงยหน้าขึ้นสูง เป่าลมออกจากปากเบาๆ

“ก็คงไม่มีอะไรสำหรับผมเหมือนกันที่ผู้กองจะไม่รู้ แต่ผมไม่รู้สักตัวเลยว่า เหตุการณ์ตอนนั้นจะอยู่ในสายตาของผู้กอง”

“หลายสิ่งเหมือนกันที่ฉันคิดว่าแกไม่รู้ แต่กลับเลืกรู้”

“เห็นผมใกล้ซัดสั๊กเพียงไหน?”

“บอกตามตรงก็ได้ ฉันชும்อยู่บนที่สูง ห่างพอสมควร และใช้กล้องส่องทางไกล”

“เหตุการณ์บังเอิญหรือ?”

“ไม่ได้บังเอิญ เป็นเจตนาโดยตรง ฉันเห็นนายใหญ่สั่งแกให้ย้อนกลับไปตามมาเรีย และมันค่อนข้างจะนานเกินปกติไปหน่อย ฉันจึงปลืกตัวอ้อมลงเนินมาอีกทางหนึ่งโดยไม่มีใครสงสัย แล้วก็เฝ้าจับมองแกกับผู้หญิงคนนั้นอยู่ ฉันต้องการรู้ว่าในสภาพที่ลับตาอยู่กันลำพังสองต่อสอง ระหว่างเจ้าคนเล็กกลับที่ชื่อแงซาย และผู้หญิงร่อนรักอยู่ตลอดเวลาที่ชื่อมาเรีย จะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นบ้าง เท่าที่ผู้กองเห็น?”

แงซายถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ภาพมันเกิดขึ้นอย่างไร ฉันก็เห็นอย่างนั้นแหละ เว้นแต่จะไม่ได้ยินเสียงเท่านั้น เพราะระยะมันห่างเกินไป...แกเป็นคน

“ไว้วางใจได้ในด้านนี้ แงซาย...แต่ก็ไม่แน่ว่า แกอาจรู้สึกก็ได้ว่า เหตุการณ์มันกำลังตกอยู่ในสายตาของฉัน รูปการณ์มันถึงได้เปลี่ยนไป”

“ว่าแล้ว รพินทร์ก็ยิ้มขริ้มๆ สายตาไม่เปลี่ยนไปจาก ใบหน้านั้น

“อย่าวางใจผมในด้านนี้ ผู้กอง แต่เป็นความจริง ผมไม่ทราบหรอกว่าผู้กองเฝ้าจับตาอยู่ สำหรับเหตุการณ์ตอนนั้น”

“หล่อนพอใจแถมมาก”

“ผมทราบ หล่อนพอใจผู้ชายทุกคนซึ่งอยู่ในรสนิยมของ อารมณ์ในด้านเพศของหล่อน ขอผมถามผู้กองสักนิด ถ้าหาก สมมติว่า เหตุการณ์มันล่องเลยไปเช่นที่หล่อนปรารถนาจะให้ เป็นไป ขณะที่มองเห็นอยู่นั้น ผู้กองจะอย่างไร?”

“ถ้ามันเป็นความพอใจของหล่อน ฉันก็จะเฝ้าดูอยู่เฉยๆ เท่านั้น”

“ก็ถ้าหล่อนไม่พอใจ แต่มันเกิดขึ้นจากสัญชาตญาณแห่ง เพศของผมเอง เพราะสิ่งอันเข้ายวนยั่วใจ”

“ฉันก็ไม่ตำหนิอะไรแก อย่างมากก็คงจะเดินลงมาสะกิด
แก บอกให้ยุติเสียเถิด”

“ผู้กองไม่ฆ่าผมเสียหรือ?”

“ฉันไม่รู้เหตุผลถึงเพียงนั้น ยกเว้นแต่ในการเข้าไปห้าม
ของฉัน แกจะไม่เชื่อฟัง และเจตนาจะฆ่าฉันก่อนในฐานะที่
ขัดขวาง ซึ่งนั่นก็ช่วยไม่ได้ ว่าแต่แกมีวิธีแก้ไขเหตุการณ์
ได้อย่างไร ผู้หญิงคนนั้นลงได้ตะครุบผู้ชายไว้ในอ้อมแขน
แล้วละก็ หล่อนจะทำในทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่จะฆ่าเสีย ถ้าหาก
หล่อนไม่สมปรารถนา แต่ฉันเห็นแกปลื้มตัวหลุดรอดเงื้อมมือ
หล่อนมาได้...อย่างสงบบราบคาบที่สุด และดูว่าหล่อนก็ไม่ได้
เกรี้ยวกราดขึ้นเคื่องอะไรแฉะด้วย”

นางชายห้าวเราะชั้นๆ นั้นดูเหมือนจะเป็นอาการแสดงออก
ของอารมณ์แท้จริงครั้งแรกที่รพิณทร์สังเกตเห็น

“ผมออกอุบายว่า แลเห็นสว่างปา คนของหล่อนเดินลงมา
ตาม หล่อนตกใจ เลยกปล่อยผมออก ความจริงหล่อนก็มี
สัญชาตญาณของความเป็นผู้หญิงธรรมดาสามัญอยู่บ้าง
เหมือนกัน คือความละเอียดต่อสิ่งที่ควรละเอียด ถือและไว้ตัว

ในสิ่งที่ควรจะถือ ตลอดจนต้องการจะเก็บความลับ ไม่ต้องการให้ทุกสิ่งทุกอย่างมันถูกเปิดเผยออกไปแก่บุคคลที่หล่อนพิจารณาว่าไม่สมควรจะเปิดเผย”

“ทำไมแกไม่สนองตอบหล่อน”

เขาลุกขึ้นจากฝั่งตรงข้าม เข้ามาหยุดยืนอยู่จนชิดแงชาย แล้วจ้องหน้าถามขึ้นตรงๆ

“ผู้กองคิดว่า มันเป็นการสมควรหรือ แงชาย ผู้มีฐานะเป็นคนใช้ เป็นลูกหาบกับผู้หญิงที่อยู่ในฐานะนาย”

“ก็ไม่มีใครรู้เห็น และผู้หญิงคนนั้นก็เชียวชวนแกเอง”

“ผมรู้ฐานะของผม ผู้กองที่รัก และผมก็ยังมีบุคคลที่เคารพหน้าใจอยู่หลายคน ทั้งกลุ่มนายจ้างทุกคน และทั้งผู้กองด้วย การใดก็ตามที่กระทำลงไปแล้วมันจะหมายถึงเป็นการหมิ่นหรือดูแคลนบุคคลที่ผมเคารพนับถือ ผมไม่บังอาจกระทำได้”

จอมพรานพยักหน้า ตบไหล่แงชายหนักหน่วง

“ฉันเพิ่งจะประเมินน้ำใจแกได้เดี๋ยวนี้เอง แงชาย อย่างน้อยที่สุดแกก็เป็นคนที่มีเกียรติศักดิ์และจิตใจสูง ฉันเองก็ตกอยู่

ในสภาพเดียวกับแก่นั้แหละ คือมโนธรรมเป็นสิ่งที่เราเคารพ และยึดถือเป็นหลักในการครองชีวิต ฉันเห็นความไว้วางใจอันสง่างาม รวากับเทพบุตรของแกเป็นครั้งแรก เมื่อแกผละจากอ้อมกอดของผู้หญิงคนนั้นโดยนิ่มนวลและสุภาพ คอของแกยืดตรง ไหล่ของแกเชิดผึ่ง แล้วแกก็เดินช้าๆจากหล่อนไป ฉันเกือบจะไม่เชื่อสายตา ฉันถามตัวเองเหมือนกันว่า ‘นี่หรือแกชาย ไอ้คนดงพเนจรผู้ปราศจากหวนนอนปลายดิน และชีวิตมีค่าเพียงแค่มด ปลอกตัวหนึ่ง?’ แกทำได้สวยมาก อย่างน้อยหล่อนก็จะได้รู้สึกตัวเสียที่ว่า เสนหาอานุภาพในกายของหล่อนนั้น มันไม่ได้มีอิทธิพลพอจะบั่นหัวผู้ชายทั้งโลกตามที่หล่อนหวังและมั่นใจได้ และจรรู้ไว้เถิด ไม่เพียงแต่ฉันเท่านั้น หล่อนก็เจตนาที่จะเอาแกให้อยู่มือเหมือนกัน และสำหรับแกขอให้อำนาจด้วย ฉันจะไม่ตำหนิแกเลย เกียรติยศของแกในสายตาของฉันก็จะไม่เสื่อมลงไปด้วย ถ้าสมมติว่าแกจะหลวมตัวเพราะพลังพลาดหรือเจตนาก็ตาม สำหรับฉัน ถ้าสติสัมปชัญญะยังครบถ้วนพร้อมมูลอยู่อย่างนี้ ก็ขอที!”

“แล้วผู้กองคิดว่า สติสัมปชัญญะของผู้กองจะครบถ้วนพร้อมมูลอยู่เช่นนี้ได้ตลอดไปหรือ?”

รพินทร์ ไพรวลัย ถอนใจเอี๊ยก

แล้วเขาก็ไม่กล่าวอะไรอีก เดินผละจากแงซายมาเสีย

เกือบค่ำ รพินทร์มีโอกาสมพบกับไชยยันต์ตามลำพัง โดยพ้นจากการสนใจของคนอื่นๆ เขาก็พยักหน้าเป็นความหมาย เรียกอดีตนายทหารปืนใหญ่เข้าไปยืนหลบพุดกันในห้องบังของ ก้อนหินใหญ่

“มีอะไรหรือ ผู้กอง”

“อยากจะหารืออะไรคุณไชยยันต์หน่อยครับ เกี่ยวกับ...
ระเบิด...”

“ระเบิด?” ไชยยันต์ขมวดคิ้วทวนคำ มองดูเขาอย่าง
แปลกใจ “ทำไมหรือ?”

“คือจ้ะครับ คุณไชยยันต์ เพื่อความไม่ประมาท สำหรับ
เหตุการณ์เบื้องหน้าที่เรายังเดาไม่ถูกว่าเราจะต้องเผชิญกับ
อะไรบ้าง แล้วอีกอย่างหนึ่งเราก็ได้ตัวแงซายคืนมาแล้ว ผมสั่ง
ให้เขาทำธุระเตรียมติดระเบิดไว้”

“ดีมาก เห็นด้วยอย่างยิ่ง ผู้กอง ผมเองก็กำลังจะเตือน

คุณอยู่เหมือนกันเกี่ยวกับเรื่องนี้”

ไชยยันต์พูดยิ้มๆ ตบไหล่เขาโดยแรง ไม่แสดงท่าว่าจะ
สอบถามเหตุผลอะไรอีก ไชยยันต์เป็นคนพูดและเข้าใจอะไรง่าย
เสมอ

“เห็นจะต้องขอฟังในทางเทคนิคเสียแล้วละครับ ผมเองก็
ไม่สู้จะชำนาญนักเรื่องนี้”

“มีปัญหาอะไรหรือ ก็เราเคยทำกันมาแล้วเมื่อตอนหล่มช้าง
ง่าย ๆ นี่น่า มันระเบิดติดกับกำนธนูเข้า ถอดสายชนวนออก
เสียก่อน เก็บสายชนวนเตรียมพร้อมไว้ในที่ที่จะหยิบฉวยขึ้นมา
ใช้งานได้ พอจำเป็นต้องใช้ขึ้นมา ก็ใส่ชนวนเข้าไป จะตั้งกะเวลา
ระเบิดสักเมื่อไหร่ก็สุดแต่สายชนวน”

“ผมอยากจะได้อำนาจระเบิดที่รุนแรงที่สุด...เท่าที่จะ
สามารถครับ หมายถึงให้กำลังลูกธนูพาแหวกอากาศไปได้ด้วย
อยากจะทำให้เหนือกว่าสมัยที่เราเคยใช้ที่หล่มช้าง ผมเองก็
ไม่ทราบว่ในคลังวัตถุระเบิดของเรา คุณไชยยันต์เตรียมระเบิด
ประเภทไหนมาบ้าง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้เชี่ยวชาญพิเศษในด้าน
วินาศกรรมมองดูหน้าเขาอย่างสงสัย เอามือวาดริมฝีปากที่ห่อลง
ทวนคำซ้ำๆ

“ต้องการให้มันรุนแรงกว่าที่เราเคยใช้กันมาแล้ว?”

“ครับ ถ้าทำได้”

“ถ้างั้นก็เล่นที่เอ็นทีเสียเลยเป็นยังงี้”

รพินทร์ลืมหันตาค้าง

“กวีพิเศษสิครับ แต่ผมเห็นที่เราเคยใช้กันมาแล้ว รู้สึกว่า
จะเป็นระเบิดธรรมดาที่ใช้ระเบิดหินเท่านั้น”

“ไม่ต้องห่วงในข้อนั้น ไว้เป็นภาระของผมเอง แงซาย
เหลาลูกธนูเสร็จเมื่อไหร่ เอามาให้ผม จะจัดการติดให้เอง ว่าแต่
จะมีอำนาจทำลายเป้าหมายสักขนาดไหนในลูกธนูแต่ละดอก
แล้วก็แกซายจะยิงธนูที่บรรทุกน้ำหนักได้สักเท่าไร”

“เห็นบอกว่าบรรทุกน้ำหนักติดลูกธนูสักขนาดครึ่งปอนด์
ก็ยังไหว”

“โอ๊ย! สบายมาก รถถึงทั้งคันยังพลิกท้อง จะให้ตีเวลาจะติด ให้แเงซายมันมาร่วมหารือกับผมอีกที เพราะมันเกี่ยวกับสมดุขของก้านลูกธนูด้วย ชื่นกะน้ำหนักผิด สมดุลไม่ถูกต้องเวลายิงไปแล้ว ธนูถ่วงหนักหล่นปลงตรงหน้าคนยิงแค่สามสี่วาละก็ ส่วสดี!”

พรานใหญ่สีหน้าเต็มไปด่วความหวังเพิ่มขึ้น หัวเราะออกมาเบาๆ

“ครับ แล้วผมจะให้แเงซายมาพบคุณไชยยันต์เกี่ยวกับเรื่องนี้อีกที เห็นจะไม่ต้องมากหรอครับ เตรียมติดไวส์ก 3 - 4 ดอกก็คงพอ เราจะจัดการกันตอนค่ำๆนี้”

“เอายังไงเอากัน ขอให้บอกมาเถอะ ว่าแต่เนี้แหละ ผู้กอง...”

แล้วดีดนายทหารปืนใหญ่ก็เอียงหน้าเข้ากระซิบกับรพินทร์อย่างมีลัปลม

“คีนนี้คุณอยู่เวรตอนไหน?”

จอมพรานพาชื่อ

“ผมอยู่ยามต้นถัดจากคุณชายเชษฐาครับ แต่ประเดี๋ยวจะให้แนตุตารางการอยู่เวรของพวกเราอีกทีหนึ่ง ตามปกติแล้วเราใช้วิธีผลัดหมุนเวียน ใครอยู่หัวค่ำในคืนหนึ่งก็จะไปอยู่ในตอนดึก หรือเวรปลายๆ ใกล้เคียงอีกคืนหนึ่ง คุณชายเป็นคนจัดไว้เองในเรื่องนี้ แต่สำหรับผมเห็นว่ามันจำเป็นนัก สำหรับคณะเจ้านายทุกคน ทุกคนควรจะนอนกันให้สบายเอาแรงไว้ดีกว่า เรื่องเวรยามเป็นภาระหน้าที่ของพวกผมเอง เรามีจำนวนกันพอเพียง ที่จะผลัดกันอยู่ยามได้จนตลอดรุ่ง อย่างเช่นคุณหญิงหรืออย่างเมยงี้ เป็นผู้หญิงแท้ๆ ไม่น่าจะต้องมาลำบากรับเวรเฝ้าตอนกลางคืนด้วยเลย ผมทักท้วงไว้หลายครั้ง แต่ทุกคนก็แสดงความจำนงเอง”

เขาพูด แสดงความเห็นส่วนตัวออกไปยืดยาว โดยไม่เฉลียวคิดในจุดมุ่งหมายอันซ่อนเร้นของไชยยันต์ แต่แล้วก็ชักเอะใจ เริ่มจะมองเห็นอะไรขึ้นรางๆ เมื่อไชยยันต์จู้ปากเบาๆ ยกมือขึ้นบอก

“คุณอย่าไปคำนึงถึงเรื่องนั้นเลย พวกเราทุกคนต้องการจะมีหน้าที่อย่างเดียวกับพวกคุณนั่นแหละ ถึงน้อยหรือเมย์คุณก็จะไปห้ามเขาไม่ได้ เพราะทั้งสองคนนั้นต้องการจะแสดงให้พวกเราทุกคนเห็นว่าเขาก็อกสามศอกทัดเทียมพวกเรา

เหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่างทำได้เสมอกันหมด ไม่จำเป็นจะต้องให้เป็นภาระใคร หรือว่าด้อยประโยชน์ลงไป มันเป็นจิตวิทยาในการอวดเบ่งของผู้หญิงที่อยากทำเก่งนั่นแหละ...พอจะรู้ไหมว่า เมย์จะอยู่ยามตอนไหน?”

“สงสัยว่าจะเป็นตอนยามสุดท้าย ก่อนสว่างกระมังครับ”

รพินทร์ตอบพร้อมกับซอຍเปลือกตาถี่ๆมองตาไชยยันต์

“แล้วใครเป็นฝ่ายพรานพื้นเมืองอยู่คู่กับเมย์”

“อาจเป็นเงาชาย ซึ่งเริ่มเข้าทำงานตามปกติเป็นครั้งแรก หรือมีจะนั้นก็สา่งปา คนของหล่อนเอง”

“ช่วยอะไรผมหน่อยได้ไหม พ่อคุณเถอะ”

จอมพรานซ่อนยิ้ม ทำหน้าเซ่อ

“ช่วยอะไรครับ?”

“ไอ้เงาชายมันคนป่วยเพ็งพื้นไข้ ให้มันพักต่อไปตามเดิม ไอ้สา่งปายี่ลึงนั้นก็ไล่ให้มันไปเข้าเวรยามตอนอื่นเสีย ผมอยากจะให้เวรของเมย์มีฝ่ายพรานพื้นเมืองที่อยู่คู่ คือตามบุญคำ...ได้ไหม

ช่วยจัดให้ทีเถอะ?”

“อ้อ พระอาจารย์บุญคำของคุณไชยยันต์นั้นนะหรือครับ”

พรานใหญ่แกลังถามหน้าตาเฉย แต่ประโยคคำถามอันแสดงให้ทราบว่าผู้ถามรู้ถึงความนัย ทำให้ไชยยันต์ยิ้มกระดาก

“โธ! ผู้กองเก๊าะ...คุณก็รู้อะไรๆดีอยู่แล้ว ตาเผ่านั้นดีกับผมมาก ผมรักแกเสียจริงๆ แกรู้ใจผมไปเสียหมดทุกอย่าง”

รพินทร์เอียงหน้าเข้ากระชับริมฝี

“อย่าไวใจแกมากนักนะครับ นิสัยแกชอบแอบดู...”

ไชยยันต์หัวเราะก๊ากงอหาย แล้วบั่นหมัด ชกปึกอย่างสัพยอกไปที่ไหล่ของพรานใหญ่ รพินทร์ยิ้ม ๆ อยู่ในสีหน้า บอกต่อมาด้วยเสียงเรียบปกติว่า

“เป็นอันตกลงครับ ผมจะจัดการให้เรียบร้อย อย่าห่วงเลยเรื่องนั้น”

“ขอบคุณมาก ให้มันได้อย่างนี้สิ เพื่อนยาก ว่าแต่ว่า...”

ไชยยันต์เหลียวซ้ายแลขวา แล้วจุดแขนรพินทร์หลบลึก

เข้าไปในซอกหิน จนแน่ใจว่าลับตา ปราศจากการรู้เห็นของใคร ทั้งสิ้น กระชิบกระชาบ พรานใหญ่เอียงหูฟัง แล้วหัวเราะออกมา นิดหนึ่ง สันตึระะ

“ไม่หรรอครับ เชิญคุณไชยยันต์คนเดียวเถอะ ผมไม่ค่อยจะเดือดร้อนนักในเรื่องนี้”

ว่าแล้ว เขาก็เลี้ยวจะเดินผละไปเสีย ไม่อยากจะพูดอะไร กับไชยยันต์อีกเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่แล้วก็ชะงัก หันกลับมามอง หน้า กล่าวต่ำๆมาว่า

“อยากจะขอร้องอะไรหน่อยครับ คุณไชยยันต์”

“อะไร?”

“ชวนผมชวนได้ ไม่เป็นไรหรรอ แต่อย่าไปอุตริชวน ตามบุญคำเข้าเป็นอันขาด ตาเฒ่านั่นแก่นเออาการ ชื่นชวน เป็นได้เรื่องแน่”

ไชยยันต์หุดคอกลง ทำหน้าพิกล รพินทร์ไม่กล่าวอะไรอีก เดินจากไป

เขาก็เป็นคนจริงดีเหมือนกัน จัดการสอบดูเรื่องเวรยาม พอรู้ว่าใครเป็นใคร อยู่ยามตอนไหนก็กำหนดเปลี่ยนแปลง เสียใหม่ แล้วก็เดินตรงเข้าไปที่บุญคำ ตาเฒ่ากำลังเอาปล้องไผ่ เล็กๆเจาะรูเตรียมทำตะบันไฟอยู่ตามลำพัง ปากก็ร้องเพลงรัก ของยี่โกอยู่เจื้อยแจ้วอย่างสบายอกสบายใจ

“คีนี่ เราอยู่เวรตอนห้าทุ่มไม่ใช่หรือ?”

“ครับ นาย”

แกเงยหน้า ยิ่งพินิจตอบ

“ฉันสั่งให้ช่างปายู่ยามตอนนั้นแทนแล้ว บุญคำย้ายไป อยู่ตอนใกล้รุ่งก็แล้วกัน”

แกพยักหน้ารับโดยดี ครั้งแรกก็ไม่สนใจอะไร แต่แล้วก็มี อาการเหมือนจะหงายหงายอย่างตามนิสัยของตาแก่ฉลาดเล่ห์

“ใครเป็นยามของฝ่ายเจ้านาย อยู่คู่กับบุญคำ”

“แหม่ม!”

เขาตอบสะบัดทุกอย่างเสียไม่ได้ บั้นหน้าขริบ บุญคำ

พยักหน้าหงิก ๆ

“ถ้าแทงหอยก็ถูกที่หนึ่ง พับผ่าเหอะ!”

“ทำไม? อะไรกัน?”

รพินทร์แกล้งวางหน้าเคร่ง พูดต่ำ ๆ มาอย่างเป็นงาน-
เป็นการ

“นายทหารวานให้นายมาจัดเวรยามเสียใหม่ใช่ไหมล่ะ
ฮ่า! ฮ่า! นายทหารจะไต่เนินพระอุมา อู๊บ!...”

เสียงของแกขาดหายไป เพราะมะเหงกหนัก ๆ ของ
พรานใหญ่โปกลงมากกลางกบาล

“ปากเสีย!”

บุญคำหานิ้ว ยกมือลูบหัวบ่อยครางอู๊

“โธ่ นาย...”

แกยानคาง

“นายไม่รู้อะไร เขาไต่กันมาก่อนแล้วตั้งแต่เมื่อคืนที่แล้ว

นายเองมัวแต่หลับครอกไม่รู้เรื่อง แหม่มอยู่ยามคู่กับบุญคำ แล้วนายทหารตื่นขึ้นมาตอนนั้น”

“ช่าง! ใครเขาจะไต่เนินพระอุมา หรือเนินอะไรก็ช่าง เขาเถอะ ไม่ใช่เรื่องของเรา หุบปากเฉยๆเสียเถอะ ทำไปตามหน้าที่ก็แล้วกัน ทำปากพล่อย ระวังนายใหญ่กับนายหญิงได้ยินเข้า”

บุญคำหัวเราะแบบไม่มีเสียง เหมือนม้าตอนเปิดริมฝีปากแล้วกระซิบ

“นายละก็ ชอบจัดยามให้บุญคำอยู่กับแหม่มทุกที แหม่มขี้เมื่อยนานายนา เคยวานให้บุญคำนวดบ่อยๆ คึ้นนี้ถ้าก่อนนายทหารจะตื่นขึ้นมา แหม่มเกิดใช้บุญคำนวดอีก จะทำยังไง?”

“ก็เอาสิ เขาให้นวดก็นวดให้เขา เชิญเลยตามสบาย แต่มีเงื่อนไขหน่อยนะ”

บุญคำปิดปากหัวเราะคิกคัก

“เงื่อนไขอะไรนาย?”

“ถ้าแหม่มถึบกระเด็นออกมาเหมือนคึ้นนั้นอีกละก็ ฉันจะ

ช่วยถือข้าให้อีกคน ถ้าไม่ถูกถือก็แล้วไป”

คราวนี้ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ทำหน้าที่กะเรียกระราด พุดอ่อยๆ

“ตายहां...นี่นายรู้ด้วยหรือ?”

“ทำไมจะไม่รู้ ไฉ่พวกนั้นฟ้องฉันหมดแล้ว”

“ไฉ่ซิบหาย ไฉ่พวกปากบอน กะเดี๋ยวต้องกระที่บเรียงตัว”
แกสบถอุบอุบอยู่ในคอ

แล้วสองบ่าวนายก็เจียบกริบลงอย่างกะทันหัน วางหน้า
เฉยเมื่อดาร์ริน วราฤทธิ์ เดินตรงเข้ามา เจตนาของหล่อนดู
เหมือนจะเข้ามาพบบุญคำโดยตรง เย็นวันนี้ ราชสกุลสาว
ผิวพรรณผ่องใส ใบหน้าสดชื่นผิดไปกว่าทุกวัน เพราะได้รับการ
พักผ่อนสรวลสนทนเต็มที่ เสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อยและประณีต
ทำให้แสงามผุดผาดสุดซึ่งยิ่ง แววดาก็เป็นประกายรื่น รพินทร์
มองร่างโปร่งเพรียวสมส่วนนั้นด้วยหัวใจอันหวั่นไหว พอหล่อน
เดินตรงใกล้เข้ามา เขาก็เคลื่อนไหวขยับจะผละไป พอดีเสียงร้อง
ทักมาเสียก่อน

“ถ้าไม่ได้ปรึกษาหารือมีלבลมคมในอะไรกันละก็ อย่าเพิ่ง
หนีหน้าเสียก่อนสิ มิสเตอร์ฮันเตอร์”

หล่อนพูดเข้าๆ ประโยคท้ายล้อเลียนคำของมาเรียซึ่ง
มักจะใช้เรียกพรานใหญ่อยู่บ่อยๆ รพินทร์หยุดชะงัก ยิ้มให้
ดารินก้าวเข้ามาถึงตัว มองหน้าคนทั้งสองพร้อมกับหัวเราะเบาใส
ถามต่อมาว่า

“กำลังคุยอะไรกันอยู่หรือ?”

ตาเฒ่าหัวเราะเฉยเสียอย่างคนฉลาด รพินทร์ก็ตอบแทน
ให้ว่า

“กำลังปรึกษากันเรื่องเวรยามคืนนี้ครับ”

“ทำไม มีปัญหาอะไรหรือ?”

หล่อนถามยิ้มๆ เจตนาจะพูดด้วยมากกว่าที่จะตั้งแง่
ซักไซ้อะไรจริงจัง จอมพรานก็เลยเสี่ยงไปว่า

“เปล่าหรอกครับ บุญคำถามผมว่า จะให้เงชายเริ่มเข้า
อยู่ยามคืนนี้ด้วยไหม ผมก็บอกว่ให้เขาพักผ่อนต่อไปอีกสัก
คืนหนึ่งดีกว่า พวกเรามีกันอยู่พอเพียงแล้ว”

คำตอบโดยไม่ตั้งใจ นอกจากจะหาเรื่องโกหกกลบเกลื่อน
ของเขาทำให้ดารินพอใจเป็นอย่างยิ่ง หล่อนยิ้มละไมมองดูเขา
ด้วยประกายตาสุกปลั่ง

“ดีมาก และขอขอบใจพรานใหญ่เป็นพิเศษ ที่ให้ความ
เมตตากับคนของฉัน ถูกแล้ว แงซายยังไม่ควรจะรับหน้าที่อะไร
ก่อนในคืนนี้ เพราะถึงอย่างไรพรุ่งนี้เป็นต้นไปเขาก็จะต้อง
ทำงานหนักแล้ว ให้พักฟื้นเสียให้หายสนิทเป็นดีที่สุด แล้วนี้
แงซายหายไปไหน ไม่เห็นหน้าตั้งแต่ตอนเที่ยงแล้ว”

หล่อนพูด พร้อมกับพยายามกวาดตาไปยังเนินข้างล่าง
อันเป็นบริเวณที่พวกพรานพื้นเมืองเดินเกะกะทำงานกันอยู่

“อยู่ครับ ไม่ได้ไปไหนหรอก นั่งเหลาไม้อยู่ที่ก้อนหินใต้
ร่มตะแบกโน้น ประเดี๋ยวก็คงขึ้นมา คุณหญิงคุยกับบุญคำก่อน
นะครับ ผมจะลงไปตามพวกนั้นให้ขึ้นมาบนนี้เสียที จวนค่ำ
เต็มที่แล้ว”

ว่าแล้วเขาก็ออกเดินจากที่นั่น ตัดเนินลงไปเบื้องล่าง
ทิ้งให้น้องสาวคนสวยของนายจ้างอยู่กับพรานเผ่ามือขวาเขา
ตามลำพัง เป็นการปลีกตัวหลบไปเสีย ใจจริงอยากจะอยู่ใกล้ชิด

อยากเห็นอยากพูดด้วย แต่ก็ต้องหักใจ เพราะมีบุคคลที่สามอยู่ด้วย แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เขาไม่ชอบพูดจาวิสาสะกับราชสกุลสาว โดยมีคนอื่นร่วมอยู่ด้วย เกรงจะชอนพิรุณของหัวใจไม่ได้

สำหรับอีกฝ่ายหนึ่งไม่ติดใจสงสัยอะไรทั้งสิ้น พอพรานใหญ่ผละห่างออกไป ก็หันไปยิ้มกับบุญคำ

“ทำอะไรนะ บุญคำ”

พรานเผ่าซุบปล้องไม่ไผ่เล็ก ๆ ยาวประมาณคืบเดียว ซึ่งเหลาแต่งไว้อย่างเรียบร้อยแล้วให้นายหญิงดู หล่อนเอื้อมมารับไปพิจารณา ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ถ้ามามาปนหัวเราะว่า

“อะไรนี่ ทำทางเหมือนนกหวีด แต่มองไม่เห็นเลยว่ามันจะเป่าได้ทางไหน”

ว่าแล้วหล่อนก็ยกขึ้นทำท่าเหมือนจะลองเป่าดู บุญคำหัวร่อตาท้าย มองดูนายหญิงอย่างรักใคร่เอ็นดู แล้วเอื้อมมือมาแย่งไป

“ไม่ใช่นกหวีดหรอก นายหญิง เออมานี้ บุญคำจะทำให้ นายหญิงดู เดียวก็รู้อเอง”

กล่าวจบ แก้ววางลากล้องขนาดเล็กนั้น ตั้งลงกับพื้น เอาสันเท้าทั้งสองคืบให้มันทรงตัวตั้งฉาก ใช้มือดึงปลายส่วนบนให้ขยับขึ้นมา ดารินเห็นส่วนบนที่เผยอเลื่อนมาได้นั้น มีก้านไม้ไผ่กลมๆ เสียบติดอยู่กับด้ามลักษณะแลดูเหมือนดาบหรือมีดที่สวมอยู่ในปลอก

บุญคำดึงก้านไม้ไผ่ซึ่งติดกับด้ามนั้นขึ้นมาประมาณสักสามนิ้ว แล้วใช้ฝ่ามือตบกระแทกให้จมลงไปในฝักท่อนล่างโดยแรง เสียงดังฟึด แล้วกระซากก้านนั้นออกมาโดยเร็ว ยกขึ้นเป่าตรงปลาย อืดใจเดียว ก็ปรากฏไฟลุกติดส่วนขุยอันเป็นปุยอยู่ตรงปลายไม้แดงโร่ ชูวดให้เห็น

ดารินลืมหันตาโต ร้องออกมา

“โอ้ว! ไม่ขีดไฟหรือหรือนั้น?”

“ไม่ใช่ไม่ขีดไฟ นายหญิง เขาเรียกตะบันไฟ หรือจะเรียกชุดไฟก็ได้”

“เก่งจริง บุญคำ ไหน ขอดูอีกทีซิ”

หล่อนร้องตื่นๆ พลังหัวเราะ ฉวยเอาไปดูอีกครั้ง ภายหลัง

พิจารณาอยู่จิตใจเดียว หล่อนก็เข้าใจในหลักการของชุดหรือ
ตะบันไฟนั้นได้ทันที หัวเราะชอบอกชอบใจ

“เข้าใจนี้ อ้อ! ใช้หลักการอัดของอากาศอย่างแรงเพื่อ
ให้เกิดความร้อนติดเชื้อไฟขึ้น หลักเบื้องต้นของฟิสิกส์เลย
ใครสอนให้ล่ะ”

“โธ่ นายหญิง จะต้องให้มีใครสอนด้วย ไม่ซัดไฟบ้านป่า
แบบนี้ ปูยาตาหวดในป่าในดงเขาใช้กันมาก่อนแล้ว นายหญิง
เพิ่งจะเคยเห็นนี่เองหรือครับ”

หล่อนพยักหน้า มองดูแกด้วยตาแจ่มใสรักชอบ

“ใช่! ฉันก็พอจะรู้หลักการมันอยู่บ้างเหมือนกัน แต่เคย
เห็นของจริงครั้งนี้เป็นครั้งแรกเท่านั้น เชื้อปุๆที่สำหรับติดไฟนี้
ใช้อะไรนะ”

“ขุยไผ่แห้งๆ นายหญิง ติดไฟได้ดีนัก แต่ต้องรีบดึงมา
เป่ากันแถมโป่งหนอยนะ พอดีพอร้าย อากาศขึ้นๆหรือฝนตก
ก็ต้องเป่ากันจนตาเหลือ แต่มันก็ยังดีกว่ามานั่งเอาไม้ไผ่สิกัน”

“รูปร่างตกลงดีนี้ ว่าแต่มานั่งทำอยู่ทำไมให้เสียเวลา

“ไม่ขีดไฟเรามีอยู่เหลือเฟือ ไฟแช็กเราก็มี”

“ไวใจไม่ได้หรอก นายหญิง เราเดินป่ากันไม่มีกำหนดแบบนี้ เตรียมปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า ไม่ขีดถูกฝนถูกน้ำก็เสร็จใช้ไม่ได้ แล้วมันก็มีเวลาหมดเข้าสักวันหนึ่ง ถึงไฟแช็กก็เหมือนกัน มันต้องพึ่งถ่าน พึ่งน้ำมัน มีวันหมดขาดมือได้ทั้งนั้น อับจนสิ้นท่าเข้าจริง ๆ บุญคำก็ยังมีไอ้นี้ให้นายหญิงก่ไฟได้”

ดาริน วราฤทธิ์ ยิ้มออกมาอย่างเป็นสุขและอบอุ่นใจยิ่ง ไม่มีอะไรสักนิดเดียวที่หล่อนจะต้องวิตกกังวลหวั่นเกรงเมื่อระหกระเหินเดินไพรอยู่กับคณะของรพินทร์ ไพรวลัย

ดูเอาเถอะ แต่ละคนรอบตัวไปหมดในด้านความรู้ความชำนาญต่อการดำรงชีพอยู่ในป่า แม้แต่ของเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่หล่อนคิดไปไม่ถึง ไม่เคยรู้เห็นมาก่อน ก็ได้มารู้มาเห็นเอาตอนนี้แหละ นับว่าเป็นประสบการณ์อันยิ่งใหญ่ มีคุณค่าที่สุดในชีวิตที่เกิดมาท่ามกลางแสงสีแห่งนาครธรรม มัวแต่เป็น ‘คุณหญิง’ อยู่ในเมืองหล่อนก็คงจะดักดานอยู่แค่นั้นเอง หรืออย่างเก่งก็รู้แต่เพียงปากคอนกรีดเท่านั้น

คนที่แวดล้อมอยู่รอบกายของหล่อนเหล่านี้ แต่ละคน
ชะมุกชะมอมหน้าตาเหมือนแก้งเหมือนกวางก็จริง แต่ในด้าน
จิตใจน้ำใสไม่มีตรีแล้ว หล่อนสามารถจะไว้วางใจได้อย่างสนิทเสีย
ยิ่งกว่า...หน้าตาแบบชาวฟ้าชาวสวรรค์ ในโลกแห่งอารยธรรม
อันเต็มไปด้วยความโป๊ปดหลอกลวง ล้วนสวมหน้ากากเข้าหากัน
เสียอีก น้ำใจอันสูงส่ง ความเป็นมิตรแท้ ความซื่อสัตย์สุจริต
หล่อนกลับแสวงหาพบได้ในป่าดงพงไพรนี้เอง และมันคงจะ
ประทับตราตรึงอยู่ในความทรงจำตลอดไป ยากที่จะลืมเลือน
เสียได้ ไม่ว่าจะจากไปสู่ความสุขสมบูรณ์ที่ใดก็ตาม

ณ บัดนั้นเอง หล่อนก็บังเกิดความรู้สึกใหม่ขึ้นอย่าง
ปัจจุบันทันด่วนโดยไม่เคยปรากฏมาก่อน เป็นความรักที่มีต่อ
ป่าดงพงไพร หมดความพริ้งพริ้ววันเกรง หรือคอยเป็นทุกข์
วิตกกังวลอยู่อีกแล้วว่า เมื่อไหร่จึงจะเสร็จสิ้นภารกิจและกลับสู่
นาครกรรมเสียที่ดังเช่นที่หัวใจเคยร่ำร้องอยู่ตลอดเวลา

เดี๋ยวนี้ หล่อนไม่แคร์แล้วว่าจะได้กลับเมืองเมื่อไหร่
หรือแม้แต่จะไม่ได้กลับก็ไม่สำคัญ ขอเพียงให้หล่อนได้อยู่กับ
คนเหล่านี้เท่านั้น พอใจแล้ว

แล้วความคิดคำนึงของนักมานุษยวิทยาสาวเลือดราชสกุล
ก็ถูกปลุกขึ้นเมื่อบุญคำถามมาว่า

“นายหญิงมีอะไรจะใช้บุญคำหรือ?”

“เปล่าหรอก”

หล่อนตอบเสียงหวาน เดินเข้ามาวางมือลงไปบนไหล่
อันแบบบางแต่เกร็งแกร่งของตาเฒ่าอย่างรักสนิท

“ฉันจะขอบใจบุญคำนะ เรื่องที่ใช้ให้ไปเฝ้าหม่มเขา
แล้วบุญคำก็ปฏิบัติหน้าที่อย่างดี ยิ่งไม่ได้ละเลยทอดทิ้ง ถ้าบุญคำ
ไม่ไปคอยระวังอยู่ ป่านนี้หม่มคงเคราะห์ร้ายไปแล้ว”

นายหญิงพูดชมเชยด้วยจิตใจอันบริสุทธิ์ แต่คนมีพิธี
อยู่ในใจอย่างตาเฒ่าสัปดนเกือบสะดุ้ง หลบตายิ้มแห้ง ๆ
อ้อมแอ้มอยู่ในลำคอ

“บุญคำคนเดียวก็เห็นจะไม่ไหวเหมือนกันแหละ นายหญิง
โชคดีที่พรานใหญ่ผ่านมาพอดี เส้นยาแดงผ่าแปดเลย บุญคำ
ตอนนั้นก็ไหลลงไปที่ดิน สองคนมองเห็นตัวมันไม่ถนัด มาเห็น

อีกที่มันก็กระโจนลงใส่แหลมแล้ว พรานใหญ่ยิงตอนที่ตัวมัน
ลอยอยู่ในอากาศ เลยถูกลูกปืน กระเด็นไปตั้ง 2 วา”

นายหญิงชำเลื่องค้อนให้อย่างรู้ทัน

“อย่ามาหาโอกาสโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้เจ้านาย
หน่อยเลย รู้มานานแล้วละยะ ว่านายของบุญคำนะ ฝีมือขนาด
ไหน แต่ลูกน้องก็ไม่เลวนี้ ยิ่งถูกเหมือนกันไม่ใช่หรือ ถึงพราน
ใหญ่ไม่บังเอิญผ่านมาพบเหตุการณ์เข้าพอดี ลำพังบุญคำ
คนเดียวก็ช่วยเขาไว้ได้แล้ว”

ถูกยอเอาซึ่งๆหน้า ตาเฒ่าก็ยิ้มแก้มแทบปริ

“เอ๊ะ! พูดแล้วจะหาว่าบุญคำคุย ยิ่งอย่างอื่น บุญคำยิ่ง
ไม่ค่อยจะถูกหรอก แต่เรื่องยิงสัตว์ไม่เคยพลาด ขนาดพรานใหญ่
แท้ๆที่ปลอดภัยขึ้นมาก็ยังพลาดได้เหมือนกัน แต่บุญคำโป้งไหน
เป็นจอดทุกนัด”

“นั่นนะสิ ฉันเชื่อ ไม่งั้นก็คงไม่โกยปารามาไม่รู้สักกี่ครั้ง
แล้วใช่ไหม?”

ตาพรานเฒ่าจอมกะล่อนอ้าปากหัวเราะหะๆ

“โธ่! นายหญิง ไอ้ที่โกยนะ โกยไปตั้งหลักหรือก เกิดมาเป็นพรานใหญ่ก็ต้องรู้จักโกยทุกคนแหละ ถึงพรานรพินทร์เองก็เถอะ วึ่งดับแทบทรุดมาก็ครั้งบ้างแล้ว ไม่เชื่อนายหญิงลองไปถามดูได้ ไอ้กะหยิ่นหรือไอ้แงซาย ล้วนแต่วึ่งเก่งกันทั้งนั้น เกิดอะไรขึ้นวึ่งไม่ทันมันหรือกไอ้พวกนี้”

“ยังไม่เห็นเล่าให้ฟังเลย ตอนที่ใช้ให้ไปเฝ้าหม่มเขาสั่งไปว่าให้ตะโกนให้เสียงเข้าไปก่อน ไหนลองเล่าไปซิ เราไปถึงแ่งน้ำนั้นแล้วทำยังง”

คราวนี้บุญคำกะปริบตาปริบๆ วางสีหน้าไม่ถูก นึกไม่ออกเหมือนกันว่านายหญิงจะมาซ้อมค้างจับโกหอะไรแกหรือเปล่า แต่ปัญญาเจ้าเล่ห์อย่างแกก็แก้ไขสถานการณ์ลอกกลิ้งไปตามเรื่อง

“นายหม่มเขาไม่ได้เล่าให้นายหญิงฟังหรือกหรือ”

“เปล่า”

“แล้วเขาบอกให้นายหญิงฟังว่ายังงบ้างล่ะ?”

“ก็ไม่เห็นบอกว่ายังงี้เนี่ย บังเอิญฉันก็ไม่ได้ถามเขาเสียด้วย
อยากจะถามบุญคำเองมากกว่า เขายังไม่ขึ้นจากน้ำไม่ใช่หรือ
ตอนที่เสื้อมันย่องเข้ามาเนอะ”

บุญคำเห็นได้ที สบช่องเหมาะก็เลยโกหกนายหญิงอย่าง
แคล่วคล่องตามนิสัยของแก

“เอ จะขึ้นจากน้ำหรือยัง บุญคำก็ไม่ทราบเหมือนกัน
เพราะนั่งคอยระวังอยู่ห่างๆ มีก้อนหินบังอยู่ มองไม่เห็นตัว
แต่ตอนที่ไอ้เสื้อนั้นมันย่องมา บุญคำเห็น เพราะมันไต่ย่องมา
บนยอดหิน บุญคำเข้าไปครั้งแรก ได้ยินเสียงนายแหม่มยัง
อาบน้ำอยู่ก็เลยร้องบอกเข้าไปว่า นายหญิงใช้ให้บุญคำมาอยู่
เป็นเพื่อน แหม่มแกก็เลยบอกให้บุญคำไปนั่งเฝ้าอยู่ห่างๆ”

ดารินพยักหน้าอย่างเชื่องสันท เพราะหล่อนก็ไม่ได้สอซัก
มาเรียเหมือนกันในเรื่องนี้ เท่าๆกับที่เพื่อนสาวต่างผิวก็ไม่ได้
บอกอะไรละเอียดนัก

“แล้วพรานใหญ่มาถึงตอนไหน?”

หล่อนชวนคุยต่อไป

บุญคำก็รู้เรื่องให้เขารูปเขารอยกันอย่างเหมาะเจาะ

“บุญคำนั่งอยู่สักประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น พรานใหญ่ก็โผล่
ออกมาจากป่า เห็นบุญคำเข้าพอดี ถามว่ามานั่งอยู่ทำไม บุญคำ
ก็บอกว่านายแหม่มมาอาบน้ำอยู่ข้างล่าง นายหญิงใช้ให้มาคอยเฝ้า
พูดกันได้คำสองคำ ให้อีเขียววาก็โผล่ออกมาทำท่าโดดตะครุบ
นายแหม่ม ก็เลยช่วยกันยingtอนนั้นแหละ”

มดเท็จ บั่นหน้าเป็นตัวไปอย่างนั้นแล้ว ตาเฒ่าก็นึกโล่งอก
คิดอยู่ในใจว่าโชคดีที่นายหญิงมาถึงสถานที่เกิดเหตุ ตอนที
แหม่มยอมปล่อยนายของแกและสวมเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ถ้าบังเอิญมาเห็นแหม่มกำลังนุ่งลมห่มผ้ากอดอยู่กับนายลูกก็...
เสร็จกัน แล้วแกก็เลยแก้เก้อทำเป็นเตือนมาว่า

“นายแหม่มไม่ไหวจริงๆ ดื้อมาก บุญคำเตือนตั้งหลายครั้ง
ให้แกขึ้น แกก็ไม่ยอมขึ้น ถึงนายหญิงก็เหมือนกัน บุญคำ
อยากจะกราบไหว้ขออภัย ถ้าไม่มีพรานไปนั่งเป็นเพื่อนเฝ้าอยู่
ด้วยละก็ อย่าได้ลงเล่นน้ำในธารกลางป่าที่ไหนเป็นอันตราย
นายหญิงเองก็โดนกับตัวมาหลายครั้งแล้วน่าจะจำเสียที วันนี้

โชคดีที่รีบขึ้นกลับแคมป์เสียก่อน เชื่อบุญคำเถอะ เวลาเรา
ลงเล่นอยู่ในน้ำ เราอยู่ที่ต่ำกว่าฝั่ง มองไม่เห็นหรือกว่าอะไรจะมา
ทางไหนบ้าง คนที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างบนจะมีโอกาสเห็นได้รอบด้าน
มากกว่า โธ่ อย่างว่าแต่คนหูตาธรรมดาเลย ต่อให้สัตว์ป่าด้วยกัน
แท้ๆ พวกแก้ง กวาง หรือพวกเนื้อ ถ้ามันจะเสียท่าถูกเสือ
ตะครุบก็อีตอนลงกินน้ำ หรือเล่นน้ำในลำห้วยนี้แหละ ไอ้พวก
สัตว์ร้ายก็ชอบไปแอบดักรหาเหยื่ออยู่แถวๆ แอ่งน้ำเสียด้วย
เพราะมันรู้ถือว่าเหยื่อของมันจะต้องลงมากิน”

ดาร์รินเห็นว่าคำพูดของแกเป็นการเตือนอย่างหวังดี
ก็ได้แต่หัวเราะเจื่อนๆ

“ก็สอนฉันมังสิ สอนให้รู้เหตุผลอย่างนี้แหละดี จะได้จำไว้
พรานใหญ่เขาเอาแต่ห้ามและดูทำเดี๋ยว เขาไม่ได้บอกเหตุผลฉัน
อย่างบุญคำนี้ วันนี้นายใหญ่ก็เทศนาฉันแล้ว ต่อไปเห็นจะต้อง
เข็ดจำเสียที จริงสินะ ตอนเราซ่อนอยู่ในลำธารหรือลำห้วย เราอยู่
ในที่ต่ำกว่าสองฝั่งตลิ่ง มองเห็นอะไรไม่ชัด ไม่รู้มันจะแอบย่อง
มาทางไหน ยิ่งปารกละก็ ยิ่งไม่มีทางเห็นได้เลย กว่าที่จะเห็นก็คง
ถึงตัวแล้ว”

บุญคำยิ้มแป้น แกะเงยหน้าขึ้นมองดูใบหน้าอันทั้งหวาน
ทั้งคมของนายหญิงเต็มตาอย่างชื่นชม

“วันนี้ท่าทางนายหญิงอารมณ์ดี หน้าตาก็แจ่มใสสวยงาม”

“ขอบใจมาก ที่ชม”

หล่อนว่าปนหัวเราะร่าเริง เอาแปรงที่ถือติดมืออยู่
แปรงผมเล่น เป็นเวลานานมาแล้ว หล่อนไม่มีโอกาสจะสนใจกับ
ตนเองเลย เพราะภาระอันแสนหนักของแต่ละวันที่ผจญภัยกัน
อย่างลืมหูลืมตาไม่ขึ้น เพิ่งจะสบโอกาสเป็นตัวของตัวเองวันนี้
เป็นวันแรก นับตั้งแต่ออกจากหล่มช้าง

“ใช่ วันนี้เป็นวันที่ฉันปลดปล่อยใจที่สุด และได้พักผ่อน
เต็มที่ ก็จะขอสบายใจให้เต็มที่สักวัน พรุ่งนี้เราจะต้องกราบทูล
กันต่อไปอีก บุญคำรู้ไหม ฉันไม่ได้อาบน้ำมาตั้งร่วมอาทิตย์แล้ว
เพิ่งจะได้สะอาดกันเต็มที่วันนี้แหละ”

“นายหญิงไม่ได้อาบน้ำเจ็ดวัน นายหญิงคงลำบากใจมาก
แต่บุญคำหรือไฉ่พวกนั้นไม่ได้อาบน้ำทั้งเดือน ยังเฉยๆธรรมดา
เห็นนายหญิงแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ ไม่ควรจะมาลำบากอย่างนี้
เลย ไร้อัง”

“ก็ทำยังไงได้ล่ะ ถึงยังงั้นก็ติดตามมาด้วยแล้วนี่”

บุญคำจู้ปาก โคลงหัวอย่างปลงสมเพช

“ดูทีไร รูปร่างก็อรรธอันแน่นแค้นี่เอง แต่ทรทอดทน
ใจหาย เห็นนายหญิงครั้งแรกที่หนองน้ำแห่ง บุญคำคิดว่าคงไป
ไม่ได้ไกลหรอก แต่ที่ไหนได้ สุดใจขาดตื่นเลย พับฝ่า พวกเรา
ยอมนับถือใจนายหญิงจริงๆ”

“อย่ามาแกล้งชมฉันหน่อยเลย ก็แหม่มอีกคนยังงั้นละ
เขาก็ผู้หญิงเหมือนกัน ทำไมเขาถึงมาได้”

ตาเฒ่าสั่นหัวโดยเร็ว โบกมือร้องเอะอะ

“โอ๊ย! นายหญิงจะไปเทียบกับแหม่มได้ยังไง รายนั่นละ
ปีบปั๊ไปทั้งตัว ขอลำแขนแมนยังกะพูชาย ตัวใหญ่กว่าบุญคำ
เสียอีก แล้วแกก็เดินป่าเป็นอาชีพนมาก่อนแล้ว เสียงว่าพ่อก็เป็น
พรานใหญ่ด้วย เคยฝึกออกปามาแต่เล็กแต่น้อย แต่ทั้งนี้ก็เถอะ
ที่ตอนผ่านทุ่งแฝกคราวนั้น นายหญิงจำไม่ได้แล้วหรือ นายหญิง
ยังเดินออกตัวปลิว แหม่มล้มตึงทั้งยืนเลย ทำท่าจะตายเอา

ดีที่พรานใหญ่ไปหาน้ำมาได้ ไม่งั้นได้ฝังกันแล้ว”

ดารินนึกถึงอดีตของการผจญภัยที่ผ่านมา แล้วหล่อนก็อดยิ้มออกมาอย่างภาคภูมิใจไม่ได้ ถูกของบุญคำแล้ว มาเรียฮอฟมัน ว่าแกร่งสักขนาดไหนก็ตาม ยังเคยล้มทั้งยืนมาแล้ว ในขณะที่หล่อนยังกัดฟันต่อไปได้

“ไปว่าเขาไม่ได้หรอก บุญคำ สำหรับคราวนี้นะ แหม่ม เป็นฝรั่งและฝรั่งทนความร้อนอบอ้าวสู้พวกเราไม่ได้อยู่แล้ว แต่ไม่เห็นหเรอ บนยอดเขาเวลากลางคืนพวกเราหนาวกันคางสั่น เขาเสื้อแสงก็ยังไม่อยากใส่ อยู่ได้อย่างสบาย ไปเจออะกฏมิประเทศหนาวเย็นเข้าบ้าง พวกเราจะเสียเปรียบเขาทั้งหมด มันก็ต้องแล้วแต่ธรรมชาติส่วนตัวของแต่ละบุคคลไป ถ้าจะพูดกันถึงเรื่องความอดทนทั่วไปแล้ว ฉันสู้เขาไม่ได้หรอก แหม่มนะ จัดเข้าชั้นพรานมือดีคนหนึ่งทีเดียว”

แล้วคนที่ถูกพูดคุยก็น้ำวัญถึงอยู่ในขณะนี้ ก็เดินสะบัดผมนมกระเพื่อมตรงเข้ามา ความเต่งตึงอวบอืดของสรีระแทบจะได้ยินเสียงเนื้อที่เสียดสีกันยามย่างเยื้องเข้ามาในความเงียบ

บุญคำกำลังจะอำปากคุยต่อ ก็เลยต้องอำปากค้างอยู่แค่นั้น
หันไปจ้องดูอย่างตะลึงลานซ่านสยของหัวใจ

“ท่าทางกำลังคุยอะไรสนุกกับตาเฒ่า น้อย”

มาเรียร้องทัก เคี้ยวหมากฝรั่งเยิบๆอยู่ในปาก ดารินยิ้มให้
บัดนี้หล่อนลืมหัดเคี้ยวที่เหม่หม่สาวเล่นพิเรนทร์กับหล่อน
ตอนที่อยู่กับในลำธารหมดสิ้นแล้ว ไม่ได้เก็บมาคิดสนใจอะไรอีก

“บุญคำกำลังเล่าให้ฉันฟังถึงเหตุการณ์ตอนที่แกกับ
พรานใหญ่ยิงเสือเขี้ยวตาบ”

เพื่อนสาวต่างผิวเลิกลีคว์ เบิกตาสีเขี้ยวเข้มนขึ้นนิดหนึ่ง
ชำเลื่องมองดูบุญคำ

“งั้นรี? คนแก่เล่าให้ฟังว่ายังไงมังล่ะ?”

ราชสกุลสาวพาชื่อ เล่าให้ฟังตามตรงว่าหล่อนสนทนา
อะไรกับตาพรานเฒ่าบ้างก่อนที่มาเรียจะเข้ามา อดีตภรรยาของ
นักสำรวจเยอรมันผู้วายชนม์ได้ยินแล้ว ก็ย่นจมูก ยกมือขึ้นโบก
ปัดไปทางบุญคำพร้อมกับร้องออกมาต่ำๆว่า

“โอ! เดอร์ตีโอดด์แมน!”

บุญคำขณะนี้ นั่งไม่เป็นสุข ใจหายใจคว่า นายหญิงกับ
นายแหม่มพูดกันภาษาฝรั่ง แกฟังไม่รู้เรื่อง พยายามจะอ่านจับ
ท่าทีของบุคคลทั้งสองอยู่ทุกขณะ กลัวว่าแหม่มจะเล่าความจริง
ให้นายหญิงฟังเกี่ยวกับเรื่องที่แกเอาจริงไปตั้งป้อมส่องดู
ถ้าแหม่มปากสว่างแบบนั้น ใจคำก็คงจะเสียคนคราวนี้เอง
แต่แล้วก็ค่อยเบาใจขึ้น เมื่อสังเกตไม่เห็นอาการผิดปกติใดๆ
เกิดขึ้นจากนายหญิง คงพูดคุยหัวเราะกับแหม่มอย่างธรรมดา
ร่าเริง ครู่หนึ่งมาเรียกก็เดินผละเลยไปยังสำงปาคนของหล่อน
ที่นั่งสูบกัญชาไม่ยุ่งอยู่กับใครทางด้านหนึ่ง พอแหม่มคล้อยหลัง
ตาเฒ่าก็มองหน้านายหญิงอย่างหายใจไม่ทั่วท้องนัก

“...แหม่มพูดอะไรกับนายหญิง?”

แก่อ้อมแอ้มถามไม่สู้จะเต็มปาก

“เปล่า ทำไมรี?”

ดารีตอบยิ้ม ๆ แล้วย้อนถามมา บุญคำหลบตา เอามือ
ลูบหัว

“บุญคำฟังไม่รู้เรื่อง ฟุดฟิดฟอไฟตกกระไดขาหัก
ฟังแล้วกลุ้มใจ”

“เขาชมเชยบุญคำ่ว่าทำหน้าที่พรานคุ้มกันได้ดีมาก
ถ้าไม่ได้บุญคำ เขาคงตายไปแล้ว”

“จริงหรือ นายหญิง หม่อมว้างนั่นหรือ?”

“อ้าว! เขาก็อวยงนั่นนะสิ ทำไมหรือ?”

“หม่อมไม่ได้ว่าอะไรบุญคำมั่งเลยหรือ?”

“ก็บุญคำไปทำอะไรให้เขาว่าได้ล่ะ”

คราวนี้นายหญิงขมวดคิ้ว จ้องตาค้าง บุญคำผินหัวเราะ
กลบเกลื่อน ท่าทางหม่อมไม่ได้ฟ้องอะไรนายหญิงจริงๆ
นั่นแหละ ตัวเองเสือกกินปูนร้อนท้องไปเปล่าๆ แก่คิดด่าตัวเอง
แล้วอยากจะตบปากตัวเองสักเผียะ คำที่พล่อยไปโดยไซ้ที่ ทำให้
มีพิรุณเปล่าๆ

“ปาว! บุญคำไม่ได้ทำอะไรหรอก นายหญิง...”

แกรีบแก้ตัวโดยเร็ว อ้าปากหัวเราะหะๆตามเดิม

“เห็นหม่อมชอบเรียกบุญคำ่ว่า เดอตีโอแมนทุกที่
มันแปลอะไร นายหญิง”